

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 64.437 van 6 februari 1997
in de zaak A. 66.465/VII-13.532.**

In zake : de n.v. HORSBEEK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. LEROY,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermersstraat 30.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. HORSBEEK op 20 november 1995 ingediend heeft om de
schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het
besluit van 15 september 1995 van de Vlaamse minister
van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij haar beroep
tegen het besluit van 7 oktober 1993 van de bestendige
deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende
het weigeren van een exploitatievergunning om te
Arendonk, Delstraat 7-9, een braadkuikenbedrijf met
60.300 stuks gevogelte te exploiteren, en haar slechts
een vergunning voor 20.000 stuks wordt verleend, onge-
grond wordt verklaard en het beroepen besluit bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 4 september 1996
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober
1996, datum waarop de zaak voor onbepaalde datum wordt
uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 18 oktober 1996
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november
1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. AERTS
die, loco Advocaat Ph. LEROY verschijnt voor de verzoe-
kende partij, en van Advocaat A. VANDENHENDE die, loco
Advocaat H. LANGE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het proce-
durereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij als vijfde middel aanvoert :

"5. Het vijfde middel

Het bestreden besluit vormt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsverplichting.

Volgens het bestreden besluit zou het bedrijf van verzoekende partij gesitueerd zijn 'in de kwetsbare zone 'Oud-Turnhout''. Dit wordt nergens concreet ondersteund, maar strijdt bovendien met de feitelijkeheid (zie derde middel).

In het bestreden besluit wordt tevens overwogen dat 'vanuit sanitair standpunt de inrichting niet verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving; dat de inrichting een overdreven hinder zal veroorzaken gezien het ontbreken van een voldoende ruimtelijke scheiding tussen de stallen en de hindergevoelige gebieden; Dat de hinder inherent aan de inrichting zelfs met strikte naleving van uitbatingsvoorwaarden niet tot een voor de omgeving onaanvaardbaar niveau beperkt kan worden;'

Nergens wordt aangegeven welke overdreven hinder concreet zou worden veroorzaakt en waarom vanuit sanitair oogpunt de inrichting niet verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving en met de bestemming zoals vastgelegd in het Gewestplan.

Dit geldt des te meer aangezien het gaat om een bestaand bedrijf met een bestaande capaciteit van 60.300 kippen die door het bestreden besluit naar een capaciteit van 20.000 kippen zou worden gebracht.

In het besluit zelf wordt derhalve, behoudens algemene bewoordingen, nergens op concrete wijze aangegeven waarom de hernieuwing van de vergunning gedeeltelijk moet worden geweigerd.

Overeenkomstig een vaste rechtspraak van de Raad van State is, binnen het raam van het administratief contentieux, het doel of de belangrijkste bestaansreden van de formele motivering immers aan de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de bestuurshandeling dat hij in staat is ter dege te oordelen of het zin heeft zich tegen de bestuurshandeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn.

Verzoekende partij heeft het recht de concrete redenen, waarop de overheid meent een dergelijke bewering te kunnen steunen, te kennen.

Deze redenen liggen in het bestreden besluit niet voor. Zij werden evenmin op een andere wijze aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Het middel is dan ook ernstig";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"Tenslotte beweert verzoekende partij dat zij niet in kennis werd gesteld van de bezwaren waarop de overheid zich steunde om de vergunningsaanvraag negatief te beoordelen, waardoor deze tekort is gekomen aan zijn motiveringsverplichting.

Het bestreden besluit motiveert echter uitvoerig, duidelijk en ondubbelzinnig om welke reden het verzoek werd verworpen en ontwikkelt alle motieven aangehaald in het beroepschrift.

Verzoekende partij gaat er echter ten onrechte van uit dat zij een vergunning had voor het uitbaten van haar bedrijf met een capaciteit van 60.300 kippen, in plaats van de reëel vergunde 20.000.

Wanneer men vanuit de juiste feitelijke toedracht (en deze blijkt uit de verstrekte adviezen) vertrekt laat de motivering van het bestreden besluit aan duidelijkheid niet te wensen over.

Waar het de bedoeling van de wetgever is geweest door de motiveringswet de besturen te verplichten hun besluiten te motiveren, is hieraan in casu tegemoet gekomen nu verzoekende partij duidelijk en ondubbelzinnig aan de hand van het bestreden besluit weet op grond waarvan de vergunning niet werd verleend : verzoekende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij omtrent de motieven van de Minister die de beslissing nam in het duister tast.

De omstandigheid dat verzoekende partij niet akkoord is met de motieven van de overheid en deze vanuit een ander -foutief- standpunt bekijkt betekent niet dat verwerende partij haar motiveringsverplichting niet zou zijn nagekomen.

Het middel is niet ernstig";

Overwegende dat het bestreden besluit als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Turnhout, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 30 september 1978 gelegen is in een agrarisch gebied, aan de noordzijde grenzend aan een bosgebied en aan de zuidzijde grenzend aan een natuurgebied; dat de

bestemmingsvoorschriften voor voormelde gebieden zijn bepaald door het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproductie van de aangevraagde inrichting zou oplopen tot 11.457 kg P_2O_5 en 13.869 kg N, dat vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding en steunend op de bemestingsnorm van 150 kg P_2O_5 per ha en de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van minstens 76,38 ha, dat de aanvrager over geen cultuurgrond beschikt, dat voormelde afzetmogelijkheid door burenregeling (67,62 ha) en een erkende ophaler wordt verzekerd; dat het milieu-effect rapport gewag maakt van de afzet van het op het bedrijf geproduceerde dierlijke mest en de exploitant hiervoor bewijsstukken toevoegt;

Overwegende dat de inrichting gesitueerd is in de kwetsbare zone 'Oud Turnhout', die vanuit milieu-oogpunt bijzondere bescherming vergt, dat een bedrijf met 60.300 kippen in dergelijke zone niet toelaatbaar kan zijn;

dat vanuit sanitair standpunt de inrichting niet verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving;

Overwegende dat de inrichting een overdreven hinder zal veroorzaken gezien het ontbreken van een voldoende ruimtelijke scheiding tussen de stallen en de hindergevoelige gebieden;

Overwegende dat de hinder inherent aan de inrichting zelfs met strikte naleving van uitbatingsvoorwaarden niet tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau beperkt kan worden";

Overwegende dat de weigering van de vergunning voor 40.300 stuks uitsluitend lijkt te steunen op de in het middel aangehaalde motieven; dat de vraag of de verzoekende partij op het ogenblik van het aanvragen van de vergunning beschikte over een exploitatievergunning voor 60.300 kuikens dan wel over één voor 20.000 stuks ten deze niet relevant is, daar het bestreden besluit hoe dan ook afdoende duidelijk moet maken waarom het de vergunning voor 40.300 stuks weigert; dat op het eerste gezicht uit het bestreden besluit niet concreet blijkt, enerzijds, waarom het gebied waarin de betrokken inrichting gelegen is, zo kwetsbaar is dat het verlenen van een vergunning voor 60.300 dieren niet aangewezen of zelfs onmogelijk is, noch, anderzijds, wat

het als een "voldoende ruimtelijke scheiding" t.o.v. "de hindergevoelige gebieden" beschouwt; dat de verwerende partij niet aantoonst of zelfs maar aanvoert dat "de verstrekte adviezen" waaruit de "juiste feitelijke toedracht" zou blijken, aan verzoekende partij werden medegedeeld met het bestreden besluit; dat de motivering van dat besluit bijgevolg niet afdoende lijkt; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State betreft, de verzoekende partij o.m. aanvoert :

"Het bestreden besluit bevestigt het besluit van 7 oktober 1993 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van ANTWERPEN houdende gedeeltelijke vergunning voor het uitbaten van 20.000 kuikens en weigering voor de overige 40.300 stuks.

De aanvraag werd ingediend tot het 'verder exploiteren van een bestaande inrichting'.

De huidige activiteiten werden vergund bij besluit van 28 maart 1967 voor een termijn van 30 jaar, derhalve tot 28 maart 1997.

De beperking en herleiding van de capaciteit van het bedrijf van verzoekende partij, betekent meteen een einde van deze bedrijvigheid.

Het bedrijf van verzoekende partij fungeert immers als uitlaatklep van een kuikenbroeierij. Een kuikenbroeierij beschikt over een moederdierenbestand, welke productief zijn vanaf een leeftijd van 25 weken tot een leeftijd tot 60 weken. De eendagskuikens afkomstig van de broedeieren welke in de periode van 25 tot 28 zijn geproduceerd, zijn gekenmerkt door een te hoge aanvangsmortaliteit en de geringe levensvatbaarheid. Dit betekent dat een kuikenbroeierij moet kunnen beschikken over een uitlaatklep om bedoelde kuikens onder te brengen.

Het bedrijf van verzoekende partij heeft een dergelijke functie en vormt aldus een dergelijk toevluchtsoord.

Indien verzoekende partij de capaciteit van haar inrichting in de Delstraat niet kan garanderen en behouden op 60.300 stuks, zoals uitgebaat sinds 1967 - 1969, dan verliest verzoekende partij haar bestaansreden.

Bovendien gaat niet alleen deze inrichting ten gronde, maar komen de twee andere vestigingen aan de Leeuwefstraat en de Moddergoor ernstig in het gedrang.

De onmogelijkheid tot het fungeren van uitlaatklep voor een kuikenbroeierij betekent meteen een onherroepelijk faillissement van verzoekende partij met alle financiële, sociale en morele gevolgen";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"Verzoekende partij stelt dat indien Uw Raad het bestreden Besluit niet zou schorsen, zij verplicht zal zijn de populatie van haar bedrijf drastisch te reduceren, met een beweerd onvermijdelijk faillissement als gevolg, maar deze reducering is niet het gevolg van het weigeringsbesluit als zodanig, maar wel van de omstandigheid dat verzoekende partij de uitbreiding van het bedrijf heeft gerealiseerd zonder dat zij hiervoor vergund was.

Onvergunnd heeft verzoekende partij haar bedrijf dus meer dan verdriedubbeld en thans beklaagt zij er zich over dat het bestreden Besluit, wat het aantal vergunde dieren betreft, met name 20.000, in feite bevestigt wat reeds gezegd werd in maart 1967.

Verzoekende partij roept de onwettige toestand die zij zelf creëerde thans in als een argument om te stellen dat zij haar bedrijvigheid niet meer naar behoren zou kunnen uitoefenen, en dat zij niet zou kunnen 'overleven'; de vraag stelt zich hierbij dan waarom voorheen de vergunning van maart 1967 niet werd aangevochten, of waarom lang geleden niet reeds de uitbreiding werd gevraagd.

Overigens weze benadrukt dat verzoekende partij in de onmiddellijke omgeving twee andere inrichtingen uitbaat nl.,

- Leeuwerfstraat, zonder nummer, voor 81.200 vleeskippen
- Leeuwerfstraat, nummer 55, voor 85.000 vleeskippen

Haar economisch overleven hangt dus niet louter af van de thans besproken inrichting.

...";

Overwegende dat de verwerende partij haar standpunt dat de verzoekende partij zonder de vereiste vergunningen een bedrijf met 60.300 dieren uitbaatte niet staft; dat aan de verzoekende partij op 28 maart 1967 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Arendonk een exploitatievergunning werd verleend voor een niet gespecificeerd aantal dieren, geldend voor een termijn van 30 jaar; dat ook niet blijkt dat in

de desbetreffende vergunningsaanvraag een bepaald aantal dieren werd vermeld; dat uit de beschikbare gegevens van de zaak niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij zich beroept op een "onwettige toestand die zij zelf creëerde"; dat de bestreden beslissing verzoekster slechts een vergunning verleent voor minder dan een derde van het tevoren uitgebate aantal dieren; dat verzoekster weliswaar nog twee inrichtingen voor braadkippen te Arendonk uitbaat; dat zij concreet argumenteert dat het bestreden besluit ook het voortbestaan van die bedrijven in het gedrang brengt; dat die argumentatie als aannemelijk voorkomt; dat zij niet concreet door de verwerende partij wordt weerlegd; dat het betoog van de verzoekende partij aannemelijk maakt dat door de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar voortbestaan in gevaar komt; dat het aangevoerde nadeel derhalve ernstig en moeilijk te herstellen is;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 15 september 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij het beroep van de n.v. HORSBEEK tegen het besluit van 7 oktober 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende het weigeren van een exploitatievergunning om te Arendonk, Delstraat 7-9, een braadkuikenbedrijf met 60.300 stuks gevogelte te exploiteren, en slechts een vergunning voor 20.000 stuks wordt verleend, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit bevestigd.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zes februari 1900 zevenennegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

M.-R. BRACKE.